

Usnesení

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Petra Příhody a Mgr. Jana Passera v právní věci žalobce R. T., zastoupeného Mgr. Andrejem Perepečenovem, advokátem, se sídlem Praha 7, Jana Zajíce 36, proti žalovanému Ministerstvu vnitra, Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní příhrádka 21/OAM, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 12. 2002, čj. OAM-8483/VL-16-P16-2001, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 5. 2004, čj. 9 Az 98/2003 - 40,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost se odmítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodl o zastavení řízení o udělení azylu podle § 25 písm. d) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Žalobce proti rozhodnutí žalovaného podal žalobu u Městského soudu v Praze, který ji rozsudkem ze dne 26. 5. 2004, čj. 9 Az 98/2003-40, zamítl. Žalobce napadl rozsudek městského soudu včas podanou kasační stížností.

Nejvyšší správní soud se kasační stížností musel zabývat nejprve z hlediska její přípustnosti, neboť pouze přípustná kasační stížnost může být meritorně projednána.

Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. není kasační stížnost přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s., nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. Podle § 109 odst. 4 s. ř. s. pak Nejvyšší správní soud nepřihlíží ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí.

Citovaná ustanovení znemožňují, aby v kasační stížnosti byly uplatněny jiné důvody a skutečnosti, než které byly uplatněny v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ačkoliv je stěžovatel mohl uplatnit již v tomto řízení. Přitom je třeba zdůraznit, že nepřípustnost kasačních důvodů neuplatněných v řízení před soudem se vztahuje k důvodům a skutečnostem uplatněným v žalobě, resp. v jejím doplnění, ve lhůtě uvedené v § 72 odst. 2 s. ř. s.

Porovnáním obsahu kasační stížnosti s obsahem žaloby Nejvyšší správní soud zjistil, že důvody v ní obsažené žalobce neuplatnil v řízení před krajským soudem.

V žalobě, kterou se žalobce domáhal u krajského soudu přezkoumání napadeného správního rozhodnutí, v obecné rovině namítal, že došlo k pochybení žalovaného při projednávání žádosti o azyl, v důsledku čehož je jeho rozhodnutí nezákonné, a citoval příslušná ustanovení správního řádu, která podle jeho tvrzení byla ve správním řízení porušena. Tato tvrzení konkretizoval jen potud, že se k pohovorům, ke kterým byl vyzván, nedostavil proto, že v předmětné době byl nemocen a nemohl se do pobytového střediska dostavit. S touto skutečností se pak městský soud ve svém rozhodnutí dostatečně vypořádal.

V kasační stížnosti žalobce (stěžovatel) namítal, že došlo k pochybení žalovaného při projednávání žádosti o azyl, v důsledku čehož je jeho rozhodnutí nezákonné. Ani zde namítané vady nespécifikoval a nekonkretizoval. Po zopakování prosté citace příslušných ustanovení správního řádu, která údajně správní orgán porušil (pouhá citace zákona není přirozeně kasačním důvodem ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s.), stěžovatel uvedl, že v zemi původu je ohrožen na životě a nemá se kam obrátit o pomoc, protože stát takové poměry trpí a podporuje. Domnívá se, že v jeho případě jsou dány i důvody humanitární, na základě kterých mu bylo možno udělit azyl dle § 14 zákona o azylu. Dále se odvolal na čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod a dovolal se názoru uvedeného v článku 53 Příručky k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků.

Kasační stížnost se tedy opírá výhradně o důvody a nové skutečnosti (ohrožení na životě v zemi původu), žalobou neuplatněné, ač stěžovateli nic nebránilo namítnout je v žalobě. Kasační stížnost zároveň neobsahuje jiný stížnostní důvod (důvod uplatněný žalobou nebyl zopakován), proto je nepřipustná. Nejvyšší správní soud ji z uvedeného důvodu odmítl [§ 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 120 s. ř. s.]. Zároveň podle § 109 odst. 4 s. ř. s. Nejvyšší správní soud nepřihlédl k nově uplatněným skutečnostem.

O návrhu, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek dle ustanovení § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud nerozhodl, protože věc byla vyřízena přednostně v souladu s ustanovením § 56 ve spojení s § 120 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nějž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Žalobce se kasační stížností rovněž domáhal veřejného soudního projednání věci v jeho přítomnosti. Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 1 s. ř. s. rozhoduje zpravidla bez jednání. Jednání nařídí, provádí-li dokazování, nebo považuje-li to za vhodné. V posuzované věci Nejvyšší správní soud dokazování neprováděl, a žádné důvody vhodnosti nařízení jednání neshledal; žalobce ostatně svou žádost nijak neodůvodnil.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně 26. října 2005

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu